

Laibach har alltid gjort, hvad de ville – i aften var ingen undtagelse

LAIBACH
VoxHall

Det slovenske band lod den sikre del af deres bagkatolog blive hjemme og satsede i stedet på deres nye tyggegummipop.

AFRAS BOLDING/ FOTO: STEFFEN JØRGENSEN, [HTTPS://PHOTO.STFFN.DK](https://photo.stffn.dk)

24.05.2026 / 10:12 / Læsetid: 6 min

Aarhus bød på forårsvejr med stort set blå himmel og lune temperaturer - ikke ligefrem de rette betingelser for en Laibach-koncert, skulle man mene, for selvom gruppen gennem årene har været ganske vidt omkring musikalsk, så forbindes slovenerne nok stadig mest med eksperimenterede industrialmusik af den mørkere slags.

Og så og dog. For netop denne Laibach-turné er mere egnet til forår og solskin end så mange tidligere, for gruppen turnerer med et nyt album, der er noget så relativt sjældent som et konceptalbum forankret i tidens digitalkultur og hvor en af de væsentligste musikalske ingredienser er tyggegummipop.

Læs også: *Midt i festen insisterede Peter Sommer på alvoren*

Og det skulle vise sig, at koncerten i høj grad tog udgangspunkt i det ny album, *Musick*, faktisk blev alle numre herfra spillet, et par af dem endda i udvidet forstand.

Lyden var god på VoxHall, de forskellige elementer i musikken veldefinerede i forhold til hinanden, på samme måde som lys og video fungerede godt. Samtidig har stedet den fordel, at man som publikum er meget tæt på musikerne, især hvis man befinder sig oppe foran.

Det resulterede i en sjov men velfungerende kombination af noget, der på den ene side var teatralisk og ambitiøst hvad opsætning og præsentation angår men som samtidig også helt klart havde karakter af klubkoncert med direkte og intim kontakt.

Foto: Steffen Jørgensen, <https://photo.stffn.dk>

Laibach er vokset ud af kunstnerkollektivet NSK og har som sådan aldrig været et band i traditionel forstand, hvilket også betyder, at gruppen helt konkret udgøres af forskellig besætning fra projekt til projekt, turné til turné.

Opstillingen denne aften var Milan Fras på vokal, noget af det tætteste på et omtrent konstant element gennem gruppens historie, Vitja Balzalorsky på elektrisk og akustisk guitar samt lidt synthesizer, Bojan Krhlanko på trommer, akustiske og elektroniske, Luka Jamnik og Rok Lopatic på synthesizere og elektronik samt to ekstravokaler og dansere, Dasa Resnik og Patricija Crnkovic, der ikke mindst i rollen som dansere var meget aktive koncerten igennem.

Musikalsk blev der indledt med "Musick", åbnings- og titelnummer fra det ny album og et af de numre fra selv samme, som velsagtens lyder mest som 'det Laibach man kender.'

Allerede med efterfølgende titler som den EuroVisionære "Fluid Emancipation" og "Love Machine", der kombinerer kølige Kraftwerk-referencer med soulpop, gik der mere tyggegummi i den, hvilket fortsatte med sporadisk brug af autotune og EuroDance-klichéer.

Hvor *Musick* som album læner sig relativt konsekvent konceptuelt op ad sådanne udtryk virkede koncerten med sin livelevering mere broget i positiv forstand.

De nye numre var i koncertsammenhæng ikke helt så glatpolerede som på albummet, og selvom man så kan give sig til at diskutere hvorvidt det svækkede

konceptualiteten i udtrykket, så synes jeg rent musikalsk at det fungerede rigtig godt.

Det gav plads til at især de fire instrumentalister også kunne boltre sig, bl.a. i flere direkte instrumentale passager, og det var dejligt, for Laibach er med grundstammen bestående af Fras, Balzalorsky, Krhlanko, Jamnik og Lopatic slet og ret et forrygende godt liveband, som det er en fornøjelse at opleve.

Koncertens fokus var i høj grad en fremstilling - og ikke mindst udstilling - af vor digitale tidsalder anno 2026 med dens identitetsforvirring og narcissismekultur på godt og mest ondt.

Et nummer som den Ennio Morricone-inspirerede "Luigi Mangione" tog livstag med konspirationsteoretikere, racister og medicinfornægteres brug af træk og udtryk, som engang hørte modkultur til men i dag er blevet hvermands- og hverdags-eje i en konstant cyklus af knap femten sekunders berømmelse.

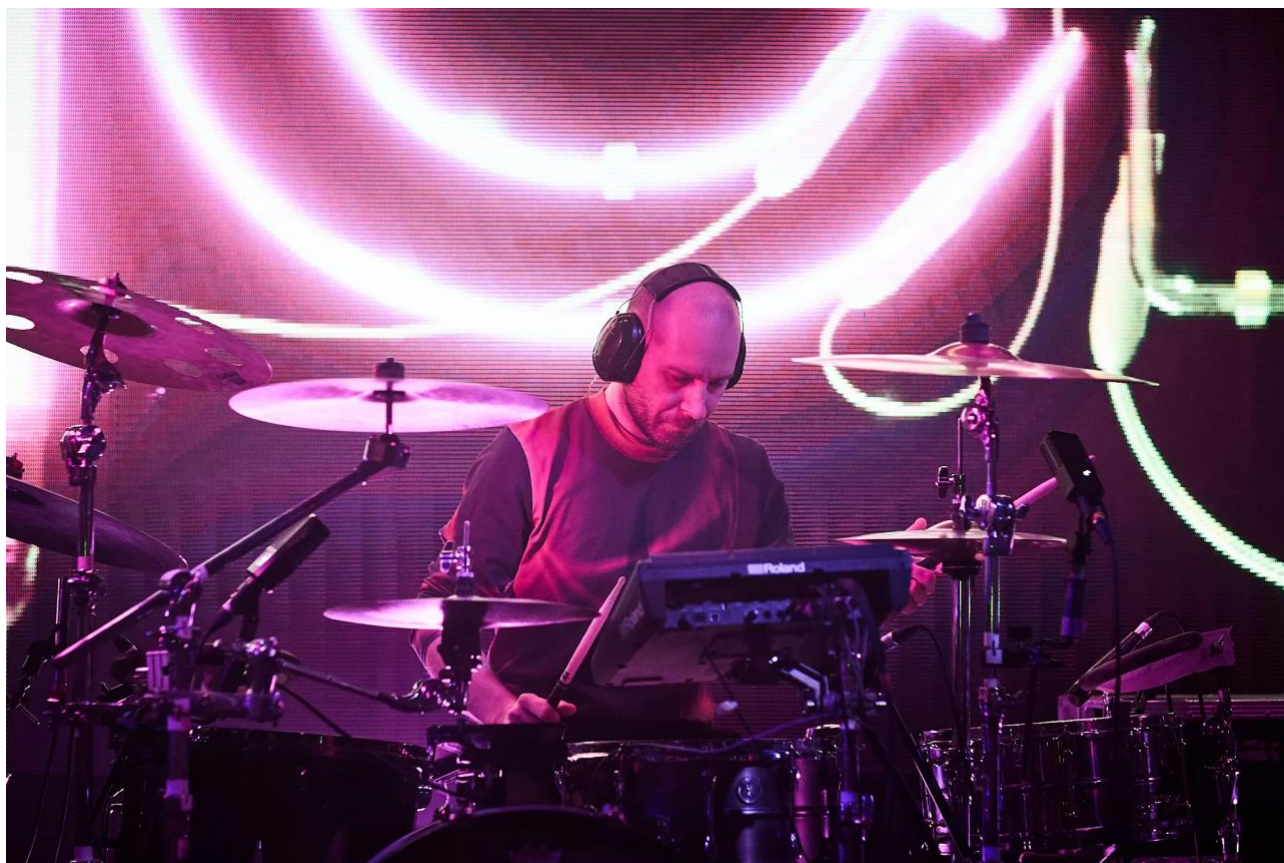

Foto: Steffen Jørgensen, <https://photo.stffn.dk>

"Singularity" bød på fjollet fællesdans med publikum på scenen og en overordnet pointe om musikalsk genbrug pointeret mellem Mozart-melodik oversat til Melodi Grandprix og storskærmsvideo baseret på Yellow Magic Orchestras "Rydeen" musikvideo - formentlig fra Laibachs side tænkt som både ironisk udstilling af netop genbrugskultur og hyldest til den japanske gruppes prototechno-udtryk.

Musick er et album, der betjener sig af en række gæstevokalister. Ingen af dem var på scenen undervejs, noget som normalt ville risikere at falde gevaldigt til jorden. Der er ofte noget slet og ret fesent over leadvokaler, der dukker op i lydbilledet mens menneskene bag kun optræder på skærm materiale men jeg tror jeg må sige, at denne koncert slap afsted med det.

Dels fordi det fungerede ud fra de konceptuelle tanker bag musikken men også - og ikke mindst - fordi der altid foregik nok fra musikerne på scenens side - og fra frontvokalist Milan Fras - til at man aldrig stod med fornemmelse af, at nu bliver man spist af med ren afspilning og afvikling fremfor egentlig koncert.

Var man som gammel-i-gårde mavesur indsutrialnostalgiker kommet for at høre "Geburt einer Nation", "Leben heisst Leben" og andre af de gamle traverse, så kunne man godt tro om igen. Et slags medley undervejs bød på elementer af f. eks. "Tanz mit Laibach" og "The Whistleblowers" men mindst lige så meget på instrumentale passager med smag af improvisation, så der blev ikke givet ved dørene.

Nu har Laibach altid været et projekt, som har gjort temmelig meget hvad man havde lyst til men man kunne tilmed få den tanke, at gruppen har moret sig over at vende koncepterne på hovedet og præsentere en koncert med stort set udelukkende nyt materiale inspireret af netop kommerciel popmusik for så bevidst at undgå bagkatalogets bedst kendte materiale, der netop ikke er af udpræget kommerciel karakter.

I de fleste tilfælde er det jo typisk omvendt, sådan forstået, at det ofte er de kommercielt succesrige bedst kendte numre publikum sukker efter i koncertsammenhæng. Slovenerne har jo ved flere lejligheder - og bestemt ikke mindst denne aften - vist, at de ikke er uden humor.

Jeg kan næppe selv prale med at være nogen stor ynder af hverken EuroDance eller autotune-pop men det til trods gik jeg alligevel fra koncerten med en rigtig god oplevelse.

Laibach gjorde flere ting jeg som både musiker og lytter (og anmelder) typisk ville holde mig fra men de slap afsted med det og leverede hvad jeg oplevede som en både velovervejet og velleveret koncert, som formåede både at underholde og oplyse, at more og at skræmme.

Og i dén forstand gjorde Laibach for så vidt hvad Laibach altid har gjort. Denne gang fra en lidt anden vinkel, med lidt andre virkemidler men stadig med skarp fornemmelse for det tvetydige - eller måske var det hele bare omvendt-omvendt-ironi i Baudrillards hyperreale genudsendelse.

Jeg tror pointen er den, at Laibach altid gerne har villet rumme begge dele. Og det gør de endnu. Tak for det.